

Magtenbølle-dagbog 1992 til akkurat før antagelse I 1994.

* har talt med Hans-Henrik Schwab på Borgen i dag 13.5. 92. Informerede ham om, at han modtager et manus på mandag, fra min hånd i så færdig stand som mulig, som et FÆRDIGT bud/oplæg på den endelige bog. Det lød han indforstået med. Han virkede en anelse langsom i betrækket, er anelse tøvende, som om han ikke vidste hvad han skulle sige - hvorfor jeg også ret hurtigt løb tør for ditto. Jeg fik lidt en fornemmelse af at han sgu var ret ligeglad/uinteresseret, men det kan have været hans lidt nølende facon. Lad mig håbe, for min skyld såvel som for hans, at det kun var dagens farve for ham. Hvad angår AnneMarie May var det helt i orden ikke at involvere hende.

* I dag 14.5. har jan og jeg været ude og korrigere alle fejlene, som dels var min egen korrektur, dels var Simon Grotrians 1/2 dag lange indsats. Han har gjort et stort, og frivilligt, stykke arbejde. Hvis der nu er nogen fejl i teksten, eller hvis teksterne ikke er gode nok, er det kun mine egen fejl - Simon havde så godt som støvsuget teksterne, hvad jeg både kunne forstå og se. Jan kløede på, roligt, metodisk - jeg holder virkelig af at arbejde sammen med den mand. Hvor jeg er totalt uorganiseret, og uvidende, og kører på idémæssigt overdrive, samler han trådene inden for en snæver radius omkring det, som er mit eget udgangspunkt. At jeg af og til føler mig en smule trykket over atter og igen at skulle skifte mening alt mens han er i færd med at søge at udtrykke min forgående ide, er bare noget jeg skal lære at leve med. Han kan sit, jeg kan mit - og et eller andet sted skal vi mødes. Den store kreatør er han ikke, men han har et godt øjemål. Jeg er bedre til at få idéer, men er mere large med de store linier. Jeg kan mærke, at jeg ikke helt har fået udtrykt min idé til fulde her i aften og nat, men hvis jeg nu skal være fair over for jan, og det skal jeg, så er jeg nok gået til grænsen af min øjeblikkelige formåen, åndeligt, fysisk og mentalt. Jeg er træt. Jeg orkede ikke at presse mere på overfor ham. Og et eller andet sted i horisonten venter nina - dvs. det formoder jeg hun gør - og det piner mig, at jeg ikke helt præcist ved, hvad pokker jeg skal stille op over for hende. Det har været rart at være væk fra hende i denne periode, og jeg savner hende egentlig ikke - jo, på et dybt plan, langt, langt nede, men der har jeg nok savnet hende meget længe, tror jeg - hvis det da overhovedet er hende jeg har savnet og ikke blot et modersurrogat, eller en ven, en at stole på, pålidelighed slet og ret - måske.

kan næsten ikke slippe manuskripten og bare skruppe i seng - ikke gemme noget til i morgen, bare gøre det hele nu, alt færdigt på to minutter: Og simon der ringede til mig i dag og fortvivlet forudså at jeg var nødsaget til at aflyse min aftale med jan i dag, fordi jeg da bestemt ville være nødt til at arbejde mindst én til to uger endnu med en del af tingene. Og så ordnede jeg det på tre timer med ubøjelighed (sådan skal det bare være), forståelse (simon er som regel god til at spotte steder, der skal arbejdes med, straks mindre god til at gøre sig forståelig overfor en person, der som jeg, mangler almen grammatisk fundering) og eftergiven (kan ikke argumentere, kan ikke komme tilbage til teksten, men simon

har ret: der ér noget galt - men hvad?). Det er så mig i en nøddeskal: Hurtig, hurtigere, for hurtig. Bare det nu ikke afspejler sig i bogen. Det er for øvrigt et spændende omslag, jan og jeg har fået bikset sammen. I det hele taget har jeg svært ved at slippe bogen - at gå i seng, men det gør jeg lige straks - den lille gule prøvebog på 16 sider, ja, den bliver bare bedre og bedre. Den synes at virke.

* har vist simon prøvebogen i dag d. 15.- han kunne godt lide den. Jeg er ikke helt tryk ved tanken om, at den mulighed bestemt eksisterer, at borgen eller Hans Henrik schwab kan afvise bogen i sin helhed, eller måske nogle enkelte tekster, eller kræver layoutet helt forandret, eller bogen udgivet på almindelig vis, med gabende tomme hvide sider og pæn paginering og pænt moderne layout og omslag og nydelig skrift og og og og og og, men nå!

Charlotte Thy har læst ca halvdelen og fået hele bogen på en tekstfil - hun var overpositiv meget subjektiv, men det lod til at have været en positiv oplevelse, både tekstmæssigt og hvad angår hendes opfattelse af min udvikling. Hun syntes jeg er mere åben nu, har mere håb og ikke længere behøver at tvære lig, kusse og indvolde ud i hovederne på folk. Det er sandt, men det er bestemt ikke for folks skyld.

Jeg har tænkt mig 1) at søge kunstfonden om et rejselegat lige så snart bogen er antaget (JA JA JA JA JA JA) og 2) søge enten kunstfond eller kunstkassen om arbejdslegater - så meget som muligt. Understrege over for dem, at jeg har fire års arbejde bag mig i denne bog. Evt. få udtalelser fra Simon og eller andre, som kan underbygge mit seriøse engagement (hø!)

* Og i dag mandag d. 18.5. var jeg ude at aflevere manus til Hans Henrik - han var søøød! En skattebasse, som Simon ville udtrykke det. Positiv, åben, nysgerrig, interesseret - og han sagde, at han aldrig i den tid, han havde været hos Borgen, havde set et manus, der lignede mit... forstået på den måde, at det ikke ligner traditionelle lyrik manuskripter - dét er jo noget, som glæder mit lille ukyndige hjerte: Ikke at kunne sættes i bås med det traditionelle.

Nu kører processen - jeg får svar cirka midt i juni - og det skulle ikke være umuligt, at det kunne komme ud i år - især ikke, hvis de får det i færdigt layout og på en diskette. Det vil jeg så lave sammen med an så hurtigt som muligt; jeg vil nemlig gerne en tur til London - jeg kan muligvis bo hos en af Signes veninder - shoppe bøger og lign., gå steder hen jeg ikke har været osv. - få noget andet luft. Jeg tog ud forbi Nina i dag - knuden i maven startede ti meter fra opgangen, men der var ingen hjemme. Senere ringede jeg til Jens, som sagde de skulle i frederiksberg have i morgen tirsdag - netop hvad jeg havde tænkt mig at spørge hende om, hvis jeg kunne få fat i hende. Jeg ved ikke, hvad det skal blive til med hende og jeg. Venskab skal fortjenes - men vi har alligevel hængt sammen på en eller anden vis i næsten seks år, så noget må der vel være - eller hvad hvad hvad hvad hvad hvad Jeg ved det ikke. Jeg savner hende, men dybt dybt nede - næsten

som en sult, som er blevet overhørt så længe, at den i stedet er begyndt at tære på kroppens fedtressourcer, men ikke kan nære sig for at gøre opmærksom på, at den faktisk stadig er der.

I øvrigt har jeg fået et meget bedre forhold til Erhard nu - jeg har brugt Charlotte meget til at udskrive småting, kopiere disketter o.lign., hvilket jeg i høj grad værdsætter - dejlig tøs. Jeg tror, han er ved at lære, at jeg ikke har tænkt mig at løbe af med Charlotte, og jeg er ved at finde ud af, at der inde bag det tunge analytiske maskineri og den monotone messen findes et menneske, en fortvivlet, forvirret, frustreret, søgende, ivrig intellektuel, som er social analfabet hvad angår folk uden forkundskaber eller samme omfang som ham - intelligenschauvenist, grænsende til det fascistiske - men et menneske, som langsomt åbner sig og slapper af over for mig, som jeg i stigende grad forstår, at hans facade kun skyldes stor sårbarhed - måske varer det ikke så længe, før han mister interessen igen, men skidt, så har jeg da set andet end hans svinehund.

* 23. 5. har været hos Nina nogle dage. Alt ved det samme - og dog. Hun har udviklet en angst for at blive smittet med AIDS, som manifesterede sig på en ret ubehagelig måde. Vi havde slikket lidt på hinanden, og da hun var kommet, kom jeg ud bevidst ud over maven på hende. Hun reagerede meget spontant med at blive ked af det, og lidt senere kom det - efter lang, og på det tidspunkt, uforståelig omtale af og opmærksomhedshenvisning til et sår i sin navle: Hun var bange for at blive smittet gennem sit navlesår. Suk. Og senere blev det så endelig til, at jeg måtte se at vælge - men valget står mig ikke helt klart: skal jeg vælge hende frem for nogen anden, eller skal jeg blot love at beskytte mig, hvis jeg går i seng med en anden - hvad skal det være? Hun er sød, og dejlig, og god at kramme, men jeg keder mig. Samtalen er altid om det sex, som IKKE fungerer, forholdet som IKKE fungerer, og hun har udviklet et kronisk usikkert blik i øjnene, hver gang talen falder på noget med konsekvenser af sine handlinger.

Jeg tror dog, at valget for mig hedder: Enten VÆLGE Nina og at arbejde for noget, jeg ikke ved, hvad er, som jeg ikke ved, hvordan jeg skal arbejde på, eller vælge mig selv med alt hvad det indebærer af problemer omkring afsavn, tilfældige møder, smerte.

Jeg skøjter let hen over meget - det er jeg efterhånden klar over - går kun til de dybder min intellektuelle intuition kan bære mig, taler ofte usandt, når jeg føler mig presset til at skulle vide - men jeg er ikke sikker på andet end, at et forhold med Nina umuligt kan være varigt (er noget varigt, Kenneth?), at den person jeg ser hende stemme med kan give hende kroppens opfyldelse og derved give hendes sind større rum at spille med. Jeg føler ikke, jeg kan tilfredsstille hende - har derfor kun to muligheder: Enten forholder jeg mig til nutiden og det, jeg føler og kan se og forstå nu, eller også kaster jeg mig Håbet og målet i vold, arbejder på at komme til at kunne tilfredsstille hende. Men jeg kender ikke damen længere, hvis det da overhovedet nogen sinde har været tilfældet - ved slet ikke, hvad det

vil sige at være glad og i ro sammen med en kvinde. Og jeg føler ingen, INGEN opbakning fra hendes side.

Åh, at kunne sige: Nina, jeg vil ikke være sammen med dig mere på disse forkvaklede præmisser, som ingen af os nogen sinde rigtigt taler om. At blive ved med at tale sammen om ting, som er nødvendige, eller sige fra, hvis det er nødvendigt, kan ingen af os finde ud af på en ordentlig, ANSTÆNDIG måde. Jeg får mavesår af bekymring, af alt det lumre usagte, den udtalte frustration, de skuffede drømme,

forkvaklede betyder?
nødvendige ting?
ordentlig, anstændig?
det **lumre usagte?**

noget andet: jeg kan godt fortælle mig selv ting om mig, men synes det er møgkedeligt og deprimerende at se mig selv udefra. Derfor kan jeg godt lide, når folk fortæller mig, hvordan de ser mig; det opfatter jeg som noget ret spændende, og jeg lærer af det ved at være både enig og uenig

* 3.6. en historisk dag i går. nej til ef-unionen. og ligeså i forgårs. jeg friede til nina. jeg tror, det bliver et nej der også. og bliver det et nej, vil jeg ikke se hende som partner mere (look upon...). Jeg er nødt til at have noget at holde mig til, en aftale eller en pagt; denne konstante roden rundt i alt det gamle smertefulde, eller den konsekvente afvisning af tage tingene for hvad de er, her og nu, er for tungt at tackle. Hvis hun siger nej, tror jeg det vil være ud af en blanding af mistro og simpel lyst til udforske sit eget liv og udvikling relativt problemfrit. Hvis hun siger ja, viser hun en villighed til også at gøre tingene på min måde. Jeg tror, jeg vil blive i stand til at lave aftaler og overholde dem, fordi der vil være et punkt at gå ud fra.

* 1/9 92 Hold kæft, hvor er der sket meget - og egentligt ubetydeligt lidt. Nina valgte fra - på et lidt lurvet måde - og valgte sin krops opfyldelse. Det har jeg sådan set også gjort, men mere af nød end virkelig virkelig lyst. Jeg er sammen med Anja i ny og næ, visse perioder mere end andre, og det er rart og til tider givende seksuelt, men ikke følelsesmæssigt. Hvilket er noget møj, som igen og igen forsøger at få mig til at forstå, at jeg ikke er parat til det her med et nyt forhold, at jeg nødt til at - burde - blive alene et stykke tid -- lige så længe det er nødvendigt for mig at komme mig følelsesmæssigt, hvis det da nogen sinde sker igen. Jeg tror, jeg er såret dybt ind i sjælen, af fejlslagne investeringer og misforstået dobbelttale fra den unge dames side. Jeg kan mærke, at jeg ikke længere forventer af, eller har som underliggende krav til, andre mennesker, at de skal eller vil tale sandt alias turde være eller blive nøgne og ubeskyttede. Men det ønsker jeg stadig for mig selv, SELVOM jeg fornemmer, at det nok er den dårligste og mindst effektive måde at overleve en verden af svært åbenhjertige individer... OK, "åbenhjertig" behøver ikke manifestere sig i ord, men det er mig

svært at aflæse det, når det ikke fremstår som en vilje til at blotte sig for min nysgerrighed og min måde at spørge på.

Jeg er ikke, nej, langt fra, færdig med Nina og hendes indflydelse på mit liv og mine tanker. Hendes tilstedeværelse i mit liv har givet mig en fornemmelse for sofistikation, et større krav om humor og intelligens, om mod og vilje til at bryde grænser, som alt i alt gør det meget svært at nærme sig noget andet menneske, og især, at holde ud at blive i vedkommendes nærhed særligt længe ad gangen; slige egenskaber udspringer jo tilsyneladende af at have lidt mange smerter og vindtørrede tærsk, og det er de færreste mennesker, der, såfremt de ikke er snot naive eller dybt debile, ønsker eller tør risikere yderligere konfrontationer. Men det vil JEG. Jeg er blot ikke så bright, eller snarere: mere naiv end godt er.

Måske.

I øvrigt har jeg endnu ikke fået svar på bogen, hvilket er mere end for dårligt. Tilsyneladende kan Hans Henrik ikke finde ud af, hvad han skal stille op med den; han kunne først ikke selv lide den, en konsulent sagde derefter det samme, dernæst skiftede HH mening, hvorfor den nu er hos en ny konsulent. Men men, hvad, som er langt mere vigtigt, er, at Lars Booktrader har læst den og tilsyneladende er ret begejstret! For mig en langt mere positiv ting, eftersom jeg har en del respekt for ham og er begyndt at holde ret meget af ham - hvilket jeg overhovedet ikke har haft chance for hvad angår Hans Henrik Schwab og Borgens konsulenter. Og da Lars nu udgiver PEARL, et lyriktidsskrift på engelsk, overvejer jeg ret kraftigt at oversætte eller få oversat nogle af mine ting til selvsamme sprog. Det er en sjov tanke at få en milliard potentielle læsere, selvom en stor del er analfabeter (så kan de læsende læse op for de ikke læsende) - men hvis jeg helt fattede dette absurde antal, ville jeg nok være moden til indlæggelse. Men en sjov tanke er det, og jeg håber da også på at kunne realisere det. Det er jo så tæt på stammen, at det ikke afkræver mig det helt store nyskabende!!!! eller nytænkende!!!! Og her tænker jeg på en vis synopsis og ansøgning til manuslinien på filmskolen, som jeg trods planlægning døjer en hel del med at oparbejde gidelighed til - dårlig samvittighed vokser proportionalt med faldet i antal dage til ansøgelsesfrist udløb. Jeg ved ikke, hvad jeg har lyst til. Det er som om jeg ikke har kræfter til andet end at blive ved med at gøre, hvad jeg altid har gjort.

* to.10/9 03:35 Jeg fik svar på bogen i lørdags. Ugideligt upersonligt ævl! Hvis det skal ligne interesse i at kommunikere med sin leverandør, vil jeg sige denne mand er godt vant; umiddelbart blev jeg lidt desperat: her holder de mig hen i 3 1/2 måned og så giver de mig et svar, som for alt hvad det giver af interesse og indlevelse lige så vel kunne have været et blankt afslag - hvis de vel og mærke kendte mig. Men eftersom de ikke gør det, for så ville de ikke have givet mig et sådant svar (strålende retorisk udfald, Kenneth), kan jeg jo forsøge at behandle dem, som om jeg fuldstændigt har overfortolket deres brev, læst alt muligt mellem linierne

ja, jeg synes også vi skal have et billede af lars ravn på forsiden, og så måske en fem-ti blyantsillustrationer kastet lidt hulter til bulter omkring på de et par og

halvtreds sider, den skal skæres ned til, og så foreslår jeg, at vi tager de tiloversblevne tekster, lægger dem i en bunke uden hensyntagen til rækkefølge og laver cut-up teknik på hele dynen. Derpå kan jeg få en langtidsledig ven, jeg har, som garanteret er analfabet, til at samle møjet tilfældigt, og hist og her med blød blyant at indføje, 50/50 naturligvis, "jeg elsker mig" og "du elsker mig ikke". Og så synes jeg vi skal droppe den der dårlige tekst med barken margrethe og hendes sure mammelukker; det er ganske umuligt at fjerne 90% af en historie, som er skrevet i 1. person; der skal jo være plads til et naturligt antal Jeg'er. Og så i stedet for den der åndede titel og indholdsfortegnelsen, så kalder vi den bare "supermarked", ikke? og deler den op i afsnit på 5 sider max., så læseren ikke bliver presset til at indtage for meget, og hvert afsnit giver vi så navn som en eller anden borgerlig middag: Medister med brun sovs og kartofler, hakkebøf med spejlæg og løg osv. Og er der så nogle af digtene, som ikke passer ind i sammenhængen længere, så kan du jo evt. komme med nogle oplæg om, hvad de nye digte skal handle om for at passe ind.

Faktisk har jeg tænkt, ja, det er egentlig kun for sjov, men hvad nu hvis du og en redaktør satte jer sammen efter arbejde og aftenkaffe, og skrev de digte, I ville have, så behøvede I slet ikke folk som mig? Nej, jeg ved godt, det ikke er en helt brilliant ide, men en gang imellem, måske?

eller:

Jeg foretrækker, at vi indtil videre holder os til postudbringningen. Og foreslår da, at du sender mig en liste over titler på de ting, du og konsulenten er utilfredse med (den er sikkert allerede lavet) og evt. små anmærkninger á la "kunne strammes op", "mangler kommaer", "falder udenfor den heterogene masse", "kedelig historie", "uinteressant", "facit savnes gr...." m.m. Ved modtagelsen af en sådan udredning vil jeg have mulighed for at tage stilling til, om der overhovedet er noget at tale om. Det var nemlig ikke indtrykket, jeg fik af sidste brev.

eller måske begge dele. Jeg er pisse mopset, og skuffet. Men ok, måske er den skide bog ikke så god, som jeg mener den er, eller måske har jeg blot ikke noget andet at kæmpe for i øjeblikket.

* 5/10 92 den 18.9. sendte jeg Hans-Henrik et rimeligt afklaret brev, hvori jeg forklarede, at jeg ikke vil ændre "konceptet", men gerne modtager kritik på de enkelte tekster, med det formål at udtage nogle og evt. sætte andre ind - jeg udbad mig en følelsesladet holdning, i stedet for denne vanlige akademiske læsning af tingene, som hverken siger bu eller bæ. Har endnu ikke hørt noget, og regner med at der går temmelig lang tid. Min tanke er, at HH ønsker at foretage en form for udsultning, som skal modne mig til hans side af sagen, men sker der ikke noget inden for den kommende uge, vil jeg tilskrive ham og udbede mig en holdning. Sker der så ikke noget inden for et afkrævet tidsrum, trækker jeg den tilbage, og skifter

de svageste tekster ud med nogle andre, bedre - forholder mig måske til Thy's læsning og spontan-vurdering af den ene halvdel af manus. Dernæst sender jeg hele skidtet til Henrik Have, som skal forestå opbygningen af Arena, det tidligere Forfatterernes Forlag - et den gang estimeret forlag med mange sære udgivelser. Adressen har jeg fået af Lars Booktrader Rasmussen. Jeg er ved at være led og ked af den megen polimik omkring denne bog. Den kan godt - hvad den kan, ved jeg ikke - men den kan godt...

Har intet hørt fra Simon. Jeg formoder, han har været i San Cataldo - det er forhåbentlig gået ham godt. Jeg har på fornemmeren, at han har mistet tålmodigheden med mig, men jeg **har** heller ikke været særligt inspirerende for ham. Med den relativt ringe modstandskraft, han har gr. sin sindstilstand, har han ikke kunnet skubbe mig på afstand, når jeg udpinte ham, dvs. ikke formåede at dække hans behov, men skal jeg pakke ham ind i vat og bomuld? Nej. Så hellere holde mig væk og risikere et stempel som så mange andre: Pågående og krævende og hensynsløs.

* 19/11 92 sidder i begyndelsen af den forhåbentlige endelige redigering af bogen. Må give Simon ret, i retrospekt, idet han sagde at der nok var 3 uger til en måneds arbejde i bogen. Fandes osse! Men det er ok på mange områder. Jeg ville jo bare fastholde min vanlige Kenneth-facon - lade tingene være i sig selv, så jeg derved kunne blive bedømt på alt det jeg er. Men men men... en bog er lige som et hvilket som helst andet stykke håndarbejde: Laves den ikke helt færdig, vender folk ikke tilbage til den. Tag en stol, f.eks. - dårlig finish, vakler lidt, nogle splinter på det ene armlæn. Man mærker stolen - mens det der er meningen er - som at undertekste - at man ikke tænker på, at man sidder, at stolen er det der holder en - man skal helst glemme, at det man bruger og beskæftiger sig med er noget, som er produceret - det skal være til at gå til, som var det en selv, der havde lavet det - i eksemplet en bog, skal det ikke være forfatteren man læser, men sig selv. Og derfor, lille Kenneth, skal bogen pudses **Til en vis grænse**. Jeg vil tro, grænsen går der, at nok må det gerne flyde, men det skal ikke flyde ud - det må gerne gøre tingene på en anden måde, men måden skal hvile i sig selv, være sin egen - og hertil kræves en vis stillingtagen til det allerede eksisterende. Hvilket jeg ikke har megen bevidst kendskab til, men dog fornemmer i det snobberi omkring bøger og forfattere, som jeg selv har en snert af.

Så har jeg talt med Simon; han har sendt mig nogle opmuntrende postkort og har gennemlæst ca 1/3 af teksterne. Han er meget positiv - men jeg finder det svært at forholde mig til hans mangel på humor (har jeg selv nogen efterhånden - er den ikke blot spontan-reaktioner på ubehagelige situationer?) - alting skal være så forbandet dybt og seriøst, man må ikke blot trække på smilebåndet - men, det er så bevis på, at man er nødt til at være dybt seriøs for at være morsom.

Nina. Well, hun er i verden, og i mig. Jeg har tudet nogle gange i Anjas selskab - befriende at tude, men ikke forløsende. Jeg savner det sjov vi havde sammen, intelligent morskab, med dybde i. Det fandens er jo at jeg aldrig fatter en

brik af hvad et hvilket som helst forhold er, før det forlængst er kuldsejlet. Det er nok det jeg savner allermost: Hendes vid og hendes kærlighed. Men de er jo biprodukter af noget andet - det tunge, det frygtsomme, det skjulte, som var meget hende.

Jeg føler mig ude af stand til at føle mere - interessen for mine medmennesker er svækket til fordel for en stadig stigende interesse i de generelle aspekter af menneskehedens luner - politik, misbrug, hvor går vi hen? m.m. - men intuitionen er gået i dækning. Hold kæft hvor har jeg fået tæv - bl.a. af mig selv. Jeg kritiseres for at intet er godt nok, nogensinde. Men at kunne finde sig i det nuværende stade, kræver jo at man har en vis indsigt i og forståelse for de kræfter der er medgået til at skabe det nuværende stade, anstrengelsen, og forstå og acceptere at det ikke kan være anderledes - at det er mig, der skal skride hvis lugten i bageriet ikke passer mig, ikke dem, ikke "verden". "De" gør jo hvad de kan for at opretholde deres liv på et for dem tilfredstillende stade - at det ikke samstemmer med mit, at jeg forsøger at ændre på det eller kritiserer det, må være et udtryk for, at jeg tror, at det er muligt at ændre på tingene ved at blive dem bevidst. Tror jeg rent faktisk stadig det?

* helvedes lang tid senere, nærmere betegnet 9/8 1993. Bogen fik jeg arbejdet færdig i forhold til min egen deadline, 31/12 92, men jeg skippede forholdet til Borgen gr. HH Schwab. Jeg har skrevet en lang opsummering af alt, der skete mellem Borgen/Schwab og mig, men kan ikke finde den. Vil derfor nøjes med at sige, at jeg følte mig røvendt af hr. Schwab i og med hans såkaldte udtalelse viste sig at være en 90%'s sammenskrivning af to konsulentudtalelser: ingen personlig stillingtagen eller holdning. Fuck Borgen og fuck Schwab. Desværre røg mit forhold til Simon samtidig - han blev meget fornærmet over at jeg havde søgt råd hos Jacob, og havde tilladt mig at ændre i den sammenhæng i teksterne, som han (Simon) havde brugt tid på. Jeg forstår det godt nu - men fattede ikke dengang hvad det egentlig kræver af energi at lave en sådan sammenhæng; jeg sagde nærmest bare: "nå, men så bare spil fornærmet". Jeg tror ikke, jeg har eller havde forudsætninger for at respektere hans arbejde, og jo mere han stødte min person væk og fandt den anstrengende, desto mindre kunne jeg holde af og respektere ham. Hvis jeg nogensinde rigtig gjorde det...?

Tingene fik lov til at sejle. I otte måneder. Jeg begyndte i Sjakket 4. januar og orkede ikke beskæftige mig mere med bogen. Var nok tillige bange for at blive afvist af noget nyt og stort, idet jeg som vanligt ikke vidste, og egentlig stadig ikke ved, hvad bogen er for en størrelse. Men for nyligt har jeg læst den igen, efter en lang pause, og fandt hovedparten af teksterne gode og læseværdige. Og her for et par dage siden fik jeg så endelig taget mig sammen til at sende den til et forlag, KLIM - ikke særlig helhjertet, er jeg bange for: nedkradset med blyant og skyndsomt sendt afsted før jeg kunne nå at få et sindelagsskifte. Jeg vil ringe i morgen og høre om de har modtaget det.

Kontakten til Henrik Have gik ikke. Han ville gerne have det en måned, selvom han ikke ville eller kunne trykke det - jeg regnede med at han ville foretage en eller anden vurdering, men efter fem uger kom det tilbage med et

afslag der sagde alt det, som jeg godt vidste i forvejen, nemlig at han ikke havde råd til at trykke det og bla bla. Hvad fanden skulle han så beholde det for? Det skrev jeg så også til ham og brokkede mig over - men min fornemmelse siger mig, at han muligvis har været fuld da vi talte sammen i telefonen, og så sidenhen er kommet til sig selv igen uden at kunne huske hverken ordlyd af samtale eller sin egen motivation for at beholde manuskriptet. Fuck ham. Nu skal der gang i det manuskript. Det skal ud! Eller bedømmes som værende uegnet til udgivelse af en, jeg kan forstå og respektere.

*I. I 94 er forhåbentligt året, hvor Magtenbølle finder verden. Men jeg er meget modløs.

KLIM ville ikke have den, den kvindelige redaktør kunne ikke forstå den, og skrev nogle lusede breve som svar - efter fucking fire måneder - der hovedsagligt bestod i undskyldninger for hendes egen inkompetence. Og Jeg sendte det til Borum, der sagde, at det ikke var et uundværeligt manuskript - et sødt og diplomatisk brev. Jeg overvejer at skære i manus - tage den bedste tekst, og derefter den tekst, som er bedst blandt de resterende og så fremdeles, indtil jeg når et punkt, hvor jeg ikke har lyst til at bruge flere af teksterne. Jeg håber, det vil fjerne ca 10 tekster, og stramme det hele op, så der ingen sentimentalitet er i bogen, ingen længsel efter svundne tider, repræsenteret ved en måske spøjs, men uvedkommende tekst.

Anja har aldeles ret i, at man må sige stop og kalde værket færdigt! på et eller andet tidspunkt, men måske kan jeg lære noget af at skære væk - det er helt sikkert, at jeg ikke retter mere i nogen af teksterne; Anja hjalp mig med en sidste revidering, hvor hun læste samtlige tekster op, så jeg fik chance for dels at registrere hendes oplevelse at det hun læste op, og dels rette de sidste stavfejl i computerversionene, som af en eller anden årsag ikke stemte overens med den sidst udprintede. Mystisk, men denne computer er nu eller ikke helt normal. Neither am I, skal dertil siges. Min hukommelse synes at blive dårligere - enten dét, eller også fokuserer jeg i stadig stigende grad på det at ville huske. Men hvad er en person, som ikke kan huske, når ønsket er netop at benytte erindringen som udgangspunkt for adfærd. Der er dog også den mulighed - meget sansynligt - at jeg ikke registrerer mine oplevelser, og derfor naturligvis ikke har nogen bevidst erindring. Måske er dette noget vrøvl, hvis man ser erindringen som en værktøj til forsvar og assistance. Muligvis er jeg bedst, når jeg er spontan, måske skal min opgave findes i øjeblikket, i den umiddelbare indlevelse i dét, som fanger min interesse eller jeg føler behøver mig.

Jeg er lost, ikke forvirret, for hvad har jeg at vælge imellem. Ingen valg, kun behov, der skal udledes uden at jeg aner, hvad de kræver af mig. PÅBEGYNDE ROMANEN I ÅR var nytårsfortsættet, men nu er der kommet noget ind over, som jeg ikke har magtet at sige nej til: En bog med interviews med folk, som er gritt og jeg personligt bekendt, der interesserer sig for eller personificerer ting, der interesserer hende og jeg - bånd-optaget og skrevet i essayform. Det er glimrende øvelse, tror jeg, og jeg er da også tændt på idéen, men hvor længe, hvis

jeg skal være nogenlunde realistisk i forhold til min gammelkendte tålmodigheds- eller interessedækkelse?

* 8.1.94 har for et par dage siden afleveret manus til Chr. Erichsens forlag på Nørrebrogade - foranlediget af en opdagelse Anja og jeg gjorde: Jeg har længe haft stor fornøjelse af, af og til når jeg kom forbi Griffenfeldtsgade, at dyrke de utrolige stuklofter, som findes oppe på første på hjørnet af Griffenfeldtsgade og Nørrebrogade - og denne aften, da jeg viste Anja dem (og hun knaldede fuldstændig ud over dem), gik det op for os, at det var et forlag. Så jeg besluttede, at jeg ville tilsende dette forlag, Chr. Erichsens, mit manus, så jeg måske kunne komme op og se lofterne.

Jeg brugte en dag på at redigere manus nogenlunde som efter formlen tidligere beskrevet - det bedste først osv - og reducerede det med næsten 25%. Det er nok godt nok, men spørgsmålet er, om der efterhånden er noget tilbage i den oprindelige tanke med at der er mange forskellige steder at besøge ude omkring centrum, som ikke alle er lige dybsindige - som litteratur at forstå - at selv små tekster indeholder verden aka. selv små steder...? Selvironisk har jeg overvejet et titelskift: Uforsigtig omgang med eksplosiver - såfremt nogen kommenterer noget med titlen vs. indhold.

Jeg har ikke megen tro på bogen mere - det er nærmest bare blevet en slags indædthed: Den skal fandme ud! ELLER jeg skal have en ordentlig begrundelse på "hvorfors ikke".

Hvis vi nu ser på hele processen, så hviler den på lånet af jans computer - som jeg stadig har!!! Nu snart 2 år efter. Det kan man da kalde uansvarlighed. Det gør mig faktisk lidt syg i maven at tænke på - at jeg ikke har taget mig sammen til at købe én selv - men jeg er hele tiden så forbandet meget i tvivl - jeg kan egentlig ikke lide computere, men tager ikke konsekvensen - hvad fanden skal jeg satse på: At skrive eller gemme pengene til jeg kan rejse og måske blive rask! Jeg drømmer! Jeg bliver aldrig mere rask end nu - nu er rask!

Nu er rask.

og jeg vil så gerne tro på det - bare tro på noget.

* 13. 2. 94 kontakter Chr. Erichsens Forlag den 18.2. hvis ikke selv de har givet lyd fra sig. Mødte Terje Dragseth, den norske poet og nu filmmand på Bo-Bi bar og spurgte om han kunne have lyst til at se med kritiske øjne på Magtenbølle. Han sagde ja, og ringede her i dag efter at have læst 15 sider og var totalt begejstret. "hvis det fortsætter på denne måde..." og det ved jeg jo så ikke, om det gør, for jeg kender ikke hans oplevelse, men tilsyneladende skal vi mødes på lørdag, hvis han da ikke skifter mening inden da... Kynikeren Kenneth, eller bare realist? Han sagde han ville ringe senere og bekræfte det, men hvorfor skulle han mødes med mig, hvis hans umiddelbare oplevelse ikke holder stik? Faktisk ville jeg meget hellere have hans reaktion på skrift, så jeg kunne lære noget mere af den senere. Men måske jeg skulle slæbe båndoptageren med. Hvis det altså bliver til noget.

Jonia var på besøg fra Esbjerg i går. Han læste den reviderede udgave og fandt ro i, at de for ham bærende tekster stadig var at finde deri. Jeg skrev et par tekster, da han var gået sent om morgenen, og jeg havde snakket færdig med Nina! (som ringede fordi hun var ked af det...). Én god tekst og én lidt mere... jeg ved ikke, måske lidt for intellektuel - og så endnu et "resume før sengetid" om gråd, der ikke vil ud, og skal behandles som et rovdyr, men den syrede ud i en tak fordi jeg lever-ting, som skræmmer mig lidt, fordi det er så personligt, føler jeg, at det ikke rigtigt formidler noget i sig selv, synes jeg.

I aften skal jeg ud til Jan og hente en 80-siders interview-udskrift, han har lavet til mig på sit arbejde. Jeg har det lidt skidt med måden jeg spurgte på - kunne godt have ringet først i stedet for bare at dumpe forbi på vej til et (forsinket) måltid hos mine forældre. Trygheden mellem os kommer og går, vil jeg sige. Det vil jeg prøve at sige til ham i aften... Men men men - i stedet for det modem, som jeg havde tænkt mig at købe til ham som tak for lån af computeren (det er for dyrt - omkring 3000 kr.), vil jeg få hans computer repareret; det er vist strømforsyningen, der kokser af og til.